

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	<i>I Meddelelser</i>	
	Domstolen	
	DOMSTOLEN	
98/C 166/01	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 17. marts 1998 i sag C-45/96, Bayerische Hypotheken- und Wechselbank AG mod Edgar Dietzinger (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesgerichtshof) (Forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler indgået uden for fast forretningssted — kaution)	1
98/C 166/02	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 17. marts 1998 i sag C-387/96, straffesag mod Anders Sjöberg (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Svea hovrätt) (Sociale bestemmelser inden for vejtransport — undtagelse for køretøjer, der anvendes af offentlige myndigheder til egen kørsel, som ikke konkurrerer med erhvervstransportvirksomheder — førerens pligt til at medføre et uddrag af arbejdstidsplanen)	1
98/C 166/03	Domstolens dom af 19. marts 1998 i sag C-1/96, The Queen mod Minister of Agriculture, Fisheries and Food, ex parte: Compassion in World Farming Ltd (anmodning om præjudiciel afgørelse fra High Court of Justice, Queen's Bench Division) (EF-traktatens artikel 34 og 36 — direktiv 91/629/EØF — den europæiske konvention om beskyttelse af dyr under opdræt — anbefaling vedrørende kvæg — eksport af kalve fra en medlemsstat, der opretholder det i konventionen og anbefalingen fastlagte beskyttelsesniveau — eksport til medlemsstater, der overholder direktivet, men ikke de i konventionen og anbefalingen fastlagte normer, og hvori der drives former for intensivt opdræt, som er forbudt i eksportmedlemsstaten — kvantitative udførselsrestriktioner — udtømmende harmonisering — direktivets gyldighed)	2
98/C 166/04	Sag C-63/98: Sag anlagt den 2. marts 1998 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene	2

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
98/C 166/05	Sag C-68/98 — C-71/98: Anmodninger om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelser afsagt den 27. februar 1998 af Arbeitsgericht Wiesbaden i sagerne Urlands- und Lohnausgleichskasse der Bauwirtschaft mod Duarte dos Santos Sousa (sag C-68/98), Urlands- und Lohnausgleichskasse der Bauwirtschaft mod Santos & Kewitz Construções (sag C-69/98), Portugaia Construções Lda. mod Urlands- und Lohnausgleichskasse der Bauwirtschaft (sag C-70/98) og Engil Sociedade de Construção Civil SA mod Urlands- und Lohnausgleichskasse der Bauwirtschaft (sag C-71/98)	3
98/C 166/06	Sag C-74/98: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved beslutning truffet af Østre Landsret den 12. marts 1998, i sagen DAT-SCHAUB a.m.b.a. mod Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	4
98/C 166/07	Sag C-75/98 P: Appel iværksat den 20. marts 1998 af Mario Costacurta til prøvelse af dom afsagt den 22. januar 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i sag T-98/96, Mario Costacurta mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	5
98/C 166/08	Sag C-76/98 P: Appel iværksat den 20. marts 1998 af Ajinomoto Co. Inc. til prøvelse af dom afsagt den 18. december 1997 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Udvidede Afdeling) i de forenede sager T-159/94, Ajinomoto Co. Inc. mod Rådet for Den Europæiske Union, støttet af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, og T-160/94, The NutraSweet Company mod Rådet for Den Europæiske Union, støttet af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	5
98/C 166/09	Sag C-77/98 P: Appel iværksat den 20. marts 1998 af The NutraSweet Company til prøvelse af dom afsagt den 18. december 1997 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Udvidede Afdeling) i de forenede sager T-159/94, Ajinomoto Co. Inc. mod Rådet for Den Europæiske Union, støttet af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, og T-160/94, The NutraSweet Company mod Rådet for Den Europæiske Union, støttet af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	6
98/C 166/10	Sag C-79/98: Sag anlagt den 24. marts 1998 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien	7
98/C 166/11	Sag C-80/98: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 18. marts 1998 af Sø- og Handelsretten i sagen 3Com Corporation mod Bluecom Danmark A/S og KISS Nordic A/S	7
98/C 166/12	Sag C-94/98: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 31. juli 1997 af Divisional Court, Queen's Bench Division, i sagen The Queen mod The Licensing Authority Established by the Medicines Act 1968 (repræsenteret af The Medicines Control Agency), ex parte: 1) Rhône-Poulenc Rorer Ltd, 2) May & Baker Ltd.	8
98/C 166/13	Sag C-95/98 P: Appel iværksat den 3. april 1998 af SA Edouard Dubois et Fils til prøvelse af dom afsagt den 29. januar 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-113/96, SA Edouard Dubois et Fils mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	8

I

(Meddelelser)

DOMSTOLEN

DOMSTOLEN

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 17. marts 1998

i sag C-45/96, Bayerische Hypotheken- und Wechselbank AG mod Edgar Dietzinger (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesgerichtshof) ⁽¹⁾

(Forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler indgået uden for fast forretningssted — kaution)

(98/C 166/01)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-45/96, angående en anmodning, som Bundesgerichtshof (Tyskland) i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag Bayerische Hypotheken- und Wechselbank AG mod Edgar Dietzinger at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets direktiv 85/577/EØF af 20. december 1985 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler indgået uden for fast forretningssted (EFT L 372 af 31.12.1985, s. 31), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af formanden for Første Afdeling, M. Wathelet, som fungerende afdelingsformand for Femte Afdeling, og dommerne J. C. Moitinho de Almeida, D. A. O. Edward, P. Jann og L. Sevón (refererende dommer); generaladvokat: F. G. Jacobs; justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl, den 17. marts 1998 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 2, første led, i direktiv 85/577/EØF af 20. december 1985 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler indgået uden for fast forretningssted skal fortolkes således, at en kautionsaftale, der er indgået af en fysisk person, der ikke handler under udøvelse af erhvervsmæssig virksomhed, ikke er omfattet af direktivets anvendelsesområde, såfremt aftalen garanterer tilbagebetalingen af en gæld,

der er påtaget af en anden person, der for sit vedkommende handler under udøvelse af sin erhvervsmæssige virksomhed.

⁽¹⁾ EFT C 95 af 30.3.1996.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 17. marts 1998

i sag C-387/96, straffesag mod Anders Sjöberg (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Svea hovrätt) ⁽¹⁾

(Sociale bestemmelser inden for vejtransport — undtagelse for køretøjer, der anvendes af offentlige myndigheder til egen kørsel, som ikke konkurrerer med erhvervstransportvirksomheder — førerens pligt til at medføre et uddrag af arbejdstidsplanen)

(98/C 166/02)

(Processprog: svensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-387/96, angående en anmodning, som Svea hovrätt i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende straffesag mod Anders Sjöberg at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 13 og 14 i Rådets forordning (EØF) nr. 3820/85 af 20. december 1985 om harmonisering af visse bestemmelser på det sociale område inden for vejtransport (EFT L 370, af 31.12.1985, s. 1), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, C. Gulmann, og dommerne M. Wathelet, J. C. Moitinho de Almeida, P. Jann (refererende dommer) og

L. Sevón; generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 17. marts 1998 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Den undtagelse, der er hjemlet i artikel 13, stk. 1, litra b), i Rådets forordning (EØF) nr. 3820/85 af 22. december 1985 om harmonisering af visse bestemmelser på det sociale område inden for vejtransport for køretøjer, der anvendes af offentlige myndigheder til egen kørsel, som ikke konkurrerer med erhvervstransportvirksomheder, finder ikke anvendelse på køretøjer, der tilhører en virksomhed, som ejes af en offentlig myndighed, og som udfører kollektiv personbefordring i henhold til en kontrakt, der er indgået efter licitation i konkurrence med andre virksomheder og giver virksomheden en eneret i et bestemt tidsrum.*
- 2) *Kravet i artikel 14, stk. 5, i forordning (EØF) nr. 3820/85 om, at enhver fører, der arbejder i en af de i artikel 14, stk. 1, omhandlede befordringsvirksomheder, skal medføre et uddrag af arbejdstidsplanen og en genpart af fartplanen, er ikke opfyldt, såfremt uddraget af arbejdstidsplanen kun omfatter den dag, hvor kontrollen finder sted.*

(¹) EFT C 26 af 25.1.1997.

DOMSTOLENS DOM
af 19. marts 1998

i sag C-1/96, *The Queen mod Minister of Agriculture, Fisheries and Food, ex parte: Compassion in World Farming Ltd* (anmodning om præjudiciel afgørelse fra High Court of Justice, Queen's Bench Division) (¹)

(EF-traktatens artikel 34 og 36 — direktiv 91/629/EØF — den europæiske konvention om beskyttelse af dyr under opdræt — anbefaling vedrørende kvæg — eksport af kalve fra en medlemsstat, der opretholder det i konventionen og anbefalingen fastlagte beskyttelsesniveau — eksport til medlemsstater, der overholder direktivet, men ikke de i konventionen og anbefalingen fastlagte normer, og hvori der drives former for intensivt opdræt, som er forbudt i eksportmedlemsstaten — kvantitative udførselsrestriktioner — udtømmende harmonisering — direktivets gyldighed)

(98/C 166/03)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-1/96, angående en anmodning, som High Court of Justice, Queen's Bench Division (Det Forenede Kongerige),

i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, *The Queen mod Minister of Agriculture, Fisheries and Food, ex parte: Compassion in World Farming Ltd*, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 34 og 36 og vedrørende gyldigheden af Rådets direktiv 91/629/EØF af 19. november 1991 om fastsættelse af mindstekrav med hensyn til beskyttelse af kalve (EFT L 340 af 31.12.1991, s. 28), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G. C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene C. Gulmann, H. Ragnemalm og M. Wathelet samt dommerne G. F. Mancini (refererende dommer), J. C. Moitinho de Almeida, P. J. G. Kapteyn, J. L. Murray, D. A. O. Edward, J.-P. Puissechet, G. Hirsch, P. Jann og L. Sevón; generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 19. marts 1998 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Gennemgangen af Rådets direktiv 91/629/EØF af 19. november 1991 om fastsættelse af mindstekrav med hensyn til beskyttelse af kalve har intet frembragt, der kan rejse tvivl om direktivets gyldighed.*
- 2) *En medlemsstat, der følger den anbefaling af 1988 vedrørende kvæg, som er blevet udarbejdet med henblik på gennemførelsen af principperne i den europæiske konvention om beskyttelse af dyr under opdræt, kan ikke på grundlag af EF-traktatens artikel 36, herunder navnlig under henvisning til de deri nævnte hensyn til den offentlige sædelighed, den offentlige orden eller beskyttelse af dyrs liv og sundhed, indføre restriktioner for eksporten af levende kalve med det formål at forhindre, at disse opdrættes som tremmekalve i andre medlemsstater, der har gennemført direktiv 91/629/EØF, men som ikke følger anbefalingen.*

(¹) EFT C 46 af 17.2.1996.

Sag anlagt den 2. marts 1998 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene

(Sag C-63/98)

(98/C 166/04)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 2. marts 1998 anlagt sag mod Kongeriget Nederlandene af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Wouter Wils, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos C. Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Kongeriget Nederlandene ved administrationen af skaldyrfiskeriet i Waddensee ikke har opfyldt sine forpligtelser i henhold til traktaten, idet

det ikke har truffet passende foranstaltninger for at undgå forringelse af levestederne for bestemte fuglearter samt forstyrrelser af disse arter, hvilket er i strid med direktiv 79/409/EØF ⁽¹⁾, navnlig artikel 2 og 4, samt med direktiv 92/43/EØF ⁽²⁾, navnlig artikel 6.

- Kongeriget Nederlandene tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

- Ved artikel 2 i fuglebeskyttelsesdirektivet — direktiv 79/409/EØF — pålægges medlemsstaterne en generel forpligtelse til at træffe de nødvendige foranstaltninger til at opretholde eller tilpasse fuglebestanden på et niveau, som imødekommer økologiske, videnskabelige og kulturelle krav. Medlemsstaterne kan herved tilgode økonomiske og rekreative hensyn. Den stærke tilbagegang i bestanden af fuglearter, der lever af hjertemuslinger og muslinger eller som på anden måde er udsat for virkningerne af skaldyrfiskeriet, er et tegn på, at den nederlandske politik ikke opfylder denne generelle forpligtelse, eftersom der ikke er truffet de nødvendige foranstaltninger til at opretholde fuglebestanden på et tilstrækkeligt niveau.

Det fremgår af henstillinger, som er fremsat på forskellige tidspunkter, at det faktisk kan lade sig gøre — under iagttagelse af skaldyrfiskeriets økonomiske interesse — at begrænse miljøvirkningerne stærkere end med de nederlandske myndigheders nuværende politik. Disse muligheder for at tage hensyn til fiskeriinteresserne på en måde, som er mindre indgribende for miljøet, er åbenbart ikke blevet undersøgt af de nederlandske myndigheder. Kommissionen konkluderer derfor, at den nederlandske politik ikke er i overensstemmelse med artikel 2 i fuglebeskyttelsesdirektivet.

Direktivets artikel 4 indeholder ikke en tilsvarende bestemmelse som artikel 2, der gør det muligt blandt andet at tilgode økonomiske hensyn. Den nederlandske Waddenzee, der i forbindelse med direktivet er udlagt som særligt beskyttet område, er et vådområde af international betydning for vandfugle, med hensyn til hvilket der således påhviler Nederlandene et særligt ansvar. I henhold til artikel 4, stk. 1, skal Nederlandene for de arter, som er anført i direktivets bilag I, træffe særlige beskyttelsesforanstaltninger med hensyn til deres levesteder for at sikre, at de kan overleve og formere sig. I den nederlandske del af Waddenzee forekommer der fugle af de i bilag I anførte arter, og de yngler der. For regelmæssigt tilbagevendende trækfuglearter, som ikke er anført i bilag I, skal der træffes tilsvarende foranstaltninger for så vidt angår de pågældende arters yngle-, fjerskifte- og overvintringsområder samt rasteområderne inden for deres trækruter. Der findes et antal trækfuglearter, som regelmæssigt vender tilbage til den nederlandske del af Waddenzee. Kommissionen drager af de oplysninger, som den råder over, den slutning, at de beskyttelsesforanstaltninger,

som de nederlandske myndigheder har truffet for de fuglearter, der er anført i direktivets bilag I, og for trækfugle, er utilstrækkelige til at sikre, at de kan overleve og formere sig. Kommissionen er derfor af den opfattelse, at de nederlandske myndigheder ikke handler i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1 og 2.

- Ifølge artikel 6, stk. 2, i naturtypedirektivet — direktiv 92/43/EØF — skal Nederlandene træffe passende foranstaltninger for at undgå forringelse af naturtyperne og levestederne for arterne i de særlige bevaringsområder samt forstyrrelser af de arter, for hvilke områderne er udpeget, for så vidt disse forstyrrelser har betydelige konsekvenser for dette direktivs målsætninger. Ifølge direktivets artikel 7 træder denne forpligtelse i stedet for forpligtelserne i artikel 4, stk. 4, første punktum, i direktiv 79/409/EØF og gælder således for Waddenzee. Den politik, som følges af den nederlandske myndigheder, fører til en forringelse af levestederne for arterne i det særlige bevaringsområde Waddenzee; for disse arter er der tale om forstyrrelser, som har betydelige konsekvenser for direktivets målsætninger. Kommissionen konstaterer derfor, at de nederlandske myndigheder ikke handler i overensstemmelse med naturtypedirektivets artikel 6, stk. 2.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle, EFT L 103 af 2.4.1979, s. 1.

⁽²⁾ Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, EFT L 206 af 21.5.1992, s. 7.

Anmodninger om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelser afsagt den 27. februar 1998 af Arbeitsgericht Wiesbaden i sagerne *Urlaubs- und Lohnausgleichskasse der Bauwirtschaft mod Duarte dos Santos Sousa* (sag C-68/98), *Urlaubs- und Lohnausgleichskasse der Bauwirtschaft mod Santos & Kewitz Construções* (sag C-69/98), *Portugaia Construções Lda. mod Urlaubs- und Lohnausgleichskasse der Bauwirtschaft* (sag C-70/98) og *Engil Sociedade de Construção Civil SA mod Urlaubs- und Lohnausgleichskasse der Bauwirtschaft* (sag C-71/98)

(Sag C-68/98 — C-71/98)

(98/C 166/05)

Ved kendelser afsagt den 27. februar 1998, indgået til Domstolens Justitskontor den 13. marts 1998, har Arbeitsgericht Wiesbaden i sagerne *Urlaubs- und Lohnausgleichskasse der Bauwirtschaft mod Duarte dos Santos Sousa* (sag C-68/98), *Urlaubs- und Lohnausgleichskasse der Bauwirtschaft mod Santos & Kewitz Construções* (sag C-69/98), *Portugaia Construções Lda. mod Urlaubs- und Lohnausgleichskasse der Bauwirtschaft* (sag C-70/98) og *Engil Sociedade de Construção Civil SA mod Urlaubs- und Lohnausgleichskasse der Bauwirtschaft* (sag C-71/98), forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol anmodninger om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Skal EF-traktatens artikel 48, 59 og 60 fortolkes således, at de er til hinder for en bestemmelse i national ret — § 1, stk. 3, 1. pkt., i Arbeitnehmerentendengesetz (»udstationeringslov«) — hvorefter bestemmelserne i kollektive overenskomster, der er erklæret for almindeligt gældende, om opkrævning af bidrag og udbetaling af ydelser vedrørende arbejdstageres feriekrav gennem organer, overenskomstparterne i fællesskab har oprettet, og dermed overenskomsternes bestemmelser om fremgangsmåden herfor udstrækkes til også at gælde arbejdsgivere med hjemsted i udlandet og de af deres arbejdstagere, der er udstationeret til at gøre tjeneste inden for overenskomsternes territoriale anvendelsesområde?

2. Skal EF-traktatens artikel 48, 59 og 60 fortolkes således, at de er til hinder for bestemmelserne i udstationeringslovens § 1, stk. 1, 2. pkt., og stk. 3, 1. pkt., der indebærer, at der skal anvendes bestemmelser i kollektive overenskomster, der er erklæret for almindeligt gældende, og hvorefter

- a) der gælder en længere ferie end den årlige ferie, der er foreskrevet i Rådets direktiv 93/104/EF ⁽¹⁾ af 23. november 1993 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden,

og/eller

- b) arbejdsgivere med hjemsted i Tyskland, over for organer, overenskomstparterne i fællesskab har oprettet, har krav på refusion af udgifter til feriegodtgørelse og ferietillæg, mens arbejdsgivere med hjemsted i udlandet ikke har krav herpå, idet de udstationerede arbejdstagere i stedet kan gøre krav gældende direkte over for de organer, overenskomstparterne i fællesskab har oprettet,

og/eller

- c) arbejdsgivere med hjemsted i udlandet som led i den ordning med socialsikringskasser, der i henhold til overenskomsterne finder anvendelse, over for organer, overenskomstparterne i fællesskab har oprettet, har en oplysningspligt, som med hensyn til de oplysninger, der skal meddeles, er mere omfattende end den oplysningspligt, der gælder for arbejdsgivere med hjemsted i Tyskland?

3. Skal EF-traktatens artikel 48, 59 og 60 fortolkes således, at de er til hinder for udstationeringslovens artikel 1, stk. 4, hvorefter alle de i Tyskland udstationerede arbejdstagere — og kun disse — anses for at udgøre en virksomhed ved afgrænsningen af det materielle anvendelsesområde for en overenskomst, der er erklæret for almindeligt gældende, og som efter udstationeringslovens § 1, stk. 3, 1. pkt., også gælder for arbejdsgivere med hjemsted i udlandet og de af deres arbejdstagere, som er udstationeret til at gøre tjeneste

inden for overenskomstens territoriale anvendelsesområde, selv om der for arbejdsgivere med hjemsted i Tyskland gælder en anden definition af begrebet virksomhed, som i visse tilfælde fører til en anden afgrænsning af, hvilke virksomheder der falder inden for den almindeligt gældende overenskomsts anvendelsesområde?

4. Skal artikel 3, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/71/EF ⁽²⁾ af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser fortolkes således, at bestemmelsen med udgangspunkt i en korrekt fortolkning af EF-traktatens artikel 48, 59 og 60 under alle omstændigheder hverken foreskriver eller tillader anvendelsen af de bestemmelser, der er omhandlet i spørgsmål 1, 2 og 3?

⁽¹⁾ EFT L 307 af 13.12.1993, s. 18.

⁽²⁾ EFT L 18 af 21.1.1997, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved beslutning truffet af Østre Landsret den 12. marts 1998, i sagen DAT-SCHAUB a.m.b.a. mod Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri

(Sag C-74/98)

(98/C 166/06)

Ved beslutning truffet den 12. marts 1998, indgået til Domstolens justitskontor den 17. marts 1998, har Østre Landsret i sagen DAT-SCHAUB a.m.b.a. mod Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Skal begrebet »tredjeland« i artikel 17, stk. 2, 2. led, i forordning nr. 3665/87 ⁽¹⁾ om fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutioner for landbrugsprodukter, under hensyn til Samarbejdsaftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Charteret for Samarbejdsområdet for De Arabiske Golfstater, godkendt ved Rådets afgørelse 89/147 ⁽²⁾ af 20. februar 1989, fortolkes således, at deltagerlandene i Charteret betragtes som et og samme tredjeland med den virkning, at et produkt, der efter forarbejdning i frizonen Jebel Ali i De Forenede Arabiske Emirater indføres og overgår til frit forbrug i et andet af deltagerlandene i Charteret, betragtes som indført i uforandret stand i henhold til forordningens art. 17?

⁽¹⁾ EFT L 351 af 14.12.1987, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 54 af 25.2.1989, s. 1.

Appel iværksat den 20. marts 1998 af Mario Costacurta til prøvelse af dom afsagt den 22. januar 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i sag T-98/96, Mario Costacurta mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-75/98 P)

(98/C 166/07)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 20. marts 1998 iværksat appel af Mario Costacurta ved advokat Albert Rodesch, og med valgt adresse i Luxembourg, 7-11, route d'Esch, til prøvelse af dom afsagt den 22. januar 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i sag T-98/96, Mario Costacurta mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- Ophævelse af dom afsagt af Retten i Første Instans den 22. januar 1998 i sag T-98/96, Mario Costacurta mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾.
- Annullation af ansættelsesmyndighedens afgørelse af 31. maj 1996 om at overflytte sagsøgeren til Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer.
- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber tilpligtes at betale omkostningerne ved de to retsinstanter.
- Appellanten forbeholder sig ret til at træffe enhver yderligere foranstaltning bl.a. med hensyn til erstatning for lidt skade.

Anbringender og væsentligste argumenter:

- Appellanten gør gældende, at ansættelsesmyndigheden var inkompetent, at der er sket en tilsidesættelse af tjenstemandsvedtægtens artikel 2 og 4 og af artikel 5, stk. 4, i afgørelse 69/13/Euratom/EKSF/EØF om oprettelse af Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer ⁽²⁾: Ifølge appellanten har Retten fejlagtigt fastslået, at anbringendet om tilsidesættelse af tjenstemandsvedtægtens artikel 4 var irrelevant. Desuden var ansættelsesmyndigheden, som traf den anfægtede afgørelse, ikke under nogen omstændigheder budgetmyndighed, og var derfor inkompetent til at ændre oversigten over de godkendte stillinger, hvorfor den heller ikke kunne omplacere sagsøgeren til Publikationskontoret med dennes stilling.
- Overtrædelse af tjenstemandsvedtægtens artikel 6, overtrædelse af Rådets forordning om De Europæiske Fællesskabers budget; ifølge appellanten har Retten med urette i dommens præmis 34 fastslået følgende: »som anført af Kommissionen må stillingerne ved Publikationskontoret rent budgetmæssigt anses for at

enhøre under Kommissionens ansatte«, idet dette siden 1970 ikke længere har været tilfældet.

- Overtrædelse af vedtægtens artikel 7.
- Overtrædelse af principperne om den berettigede forventning og omsorgspligten.
- Overtrædelse af vedtægtens artikel 25 og artikel 110a.

⁽¹⁾ EFT C 94 af 28.3.1998, s. 20.

⁽²⁾ EFT L 13 af 18.1.1969, s. 19.

Appel iværksat den 20. marts 1998 af Ajinomoto Co. Inc. til prøvelse af dom afsagt den 18. december 1997 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Udvidede Afdeling) i de forenede sager T-159/94 ⁽¹⁾, Ajinomoto Co. Inc. mod Rådet for Den Europæiske Union, støttet af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, og T-160/94 ⁽²⁾, The NutraSweet Company mod Rådet for Den Europæiske Union, støttet af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-76/98 P)

(98/C 166/08)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 20. marts 1998 iværksat appel af Ajinomoto Co. Inc., 15-1, Kyobashi itchome, Chuo-ku, Tokyo 104, Japan, ved advokaterne Mario Siragusa, Rom, Till Müller-Ibold, Frankfurt am Main, og Solicitor of the Supreme Court of England and Wales Victoria Donaldson, for advokatfirmaet Cleary, Gottlieb, Steen & Hamilton, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Marc Loesch, 11, rue Goethe, til prøvelse af dom afsagt den 18. december 1997 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Udvidede Afdeling) i de forenede sager T-159/94, Ajinomoto Co. Inc. mod Rådet for Den Europæiske Union, støttet af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, og T-160/94, The NutraSweet Company mod Rådet for Den Europæiske Union, støttet af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- 1) Den af Retten i Første Instans i de forenede sager T-159/94 og T-160/94 afsagte dom ophæves, og Rådets forordning (EØF) nr. 1391/91 ⁽³⁾ af 27. maj 1991 annulleres for så vidt angår appellanten.
- 2) Subsidiært ophæves den af Retten i Første Instans i de forenede sager T-159/94 og T-160/94 afsagte dom, for så vidt der ikke herved blev truffet bestemmelse om annullation af artikel 2 i Rådets forordning (EØF) nr. 1391/91 af 27. maj 1991 angående endelig opkrævning af de beløb, for hvilke der var stillet sikkerhed i form af midlertidig antidumpingtold, og om annullation af forordningens artikel 2 for appellants vedkommende.

- 3) Der træffes bestemmelse om sådanne andre og yderligere foranstaltninger, der måtte være retmæssige og billige.
- 4) Rådet tilpligtes at betale appellanternes omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter:

Appellanten gør gældende, at den af Retten i Første Instans afsagte dom på afgørende punkter strider mod gældende ret og bør ophæves.

For det første var det udtryk for en forkert retsanvendelse, at Retten i Første Instans antog, at patentbeskyttelse alene på eksportørens hjemmemarked er uden betydning i forbindelse med kravet om prissammenlignelighed i artikel 2, stk. 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 2423/88⁽¹⁾, herefter »grundforordningen«. Den almindelige betydning, der i forbindelse med artikel 2, stk. 3, må tillægges ordet »sammenlignelig«, den generelle ordning i henhold til grundforordningen og proceduren med henblik på fastlæggelsen af og sammenligningen mellem den normale værdi og eksportprisen, GATT's regler, amerikansk ret samt målsætningerne med antidumpingordninger og immaterialretten er alle faktorer, der leder til den antagelse, at patentbeskyttelse er et forhold, der har betydning for spørgsmålet om prissammenlignelighed efter artikel 2, stk. 3, og at den normale værdi ikke kan fastlægges på grundlag af de faktiske hjemmemarkedspriser, når disse (men ikke eksportpriserne) er et resultat af en patentbeskyttet afsætning.

Tilsvarende traf Retten i Første Instans for det andet afgørelse i strid med gældende ret ved at fastlægge den normale værdi for aspartam med oprindelse i Japan på grundlag af de patentbeskyttede priser i USA. I henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 3 og 6, er det udelukket at fastlægge den normale værdi på grundlag af de faktiske priser i et land (bortset fra oprindelseslandet), fra hvilket en vare afsendes til Fællesskabet, når der ikke er nogen »sammenlignelig pris« på det pågældende gennemgangs-marked. Patentbeskyttede priser er ikke sammenlignelige priser.

For det tredje traf Retten i Første Instans afgørelse i strid med gældende ret ved at antage, at Kommissionens manglende fremlæggelse af oplysninger vedrørende dens konklusioner forud for indførelsen af midlertidig told er en mangel, der kan afhjælpes efter indførelsen af den midlertidige told, således at forholdet er uden betydning for gyldigheden af den endelige opkrævning af den midlertidige told. Grundlæggende fællesskabsretlige principper — herunder navnlig princippet om ret til kontradiktion — og Kommissionens praksis i andre tilfælde forudsatte, at Kommissionen før indførelsen af forordningen om midlertidig told gav appellanten oplysninger om afgørende forhold og overvejelser. Kommissionens manglende rettidige meddelelse af disse oplysninger til appellanten var udtryk for en tilsidesættelse af det nævnte grundlæggende princip og for forskelsbehandling. Denne fundamentale krænkelse af appellanternes rettigheder medførte, at forordningen om

midlertidig told var ugyldig, og denne mangel ved den midlertidige told kunne ikke afhjælpes og blev ikke afhjulpet ved forordningen om endelig told.

⁽¹⁾ EFT C 291 af 8.11.1991, s. 8.

⁽²⁾ EFT C 291 af 8.11.1991, s. 9.

⁽³⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 1391/91 af 27. maj 1991 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af aspartam med oprindelse i Japan og Amerikas Forenede Stater (EFT L 134 af 29.5.1991, s. 1).

⁽⁴⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 2423/88 af 11. juli 1988 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 209 af 2.8.1988, s. 1).

Appel iværksat den 20. marts 1998 af The NutraSweet Company til prøvelse af dom afsagt den 18. december 1997 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Udvidede Afdeling) i de forenede sager T-159/94⁽¹⁾, Ajinomoto Co. Inc. mod Rådet for Den Europæiske Union, støttet af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, og T-160/94⁽²⁾, The NutraSweet Company mod Rådet for Den Europæiske Union, støttet af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-77/98 P)

(98/C 166/09)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 20. marts 1998 iværksat appel af The NutraSweet Company, 1751 Lake Cook Road, Deerfield, Illinois 60015, USA, ved advokaterne Jean-François Bellis, Bruxelles, og Fabrizio Di Gianni, Rom, for advokatfirmaet Van Bael & Bellis, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Marc Loesch, 11, rue Goethe, til prøvelse af dom afsagt den 18. december 1997 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Udvidede Afdeling) i de forenede sager T-159/94, Ajinomoto Co. Inc. mod Rådet for Den Europæiske Union, støttet af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, og T-160/94, The NutraSweet Company mod Rådet for Den Europæiske Union, støttet af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- 1) Den af Retten i Første Instans i de forenede sager T-159/94 og T-160/94 afsagte dom ophæves, og Rådets forordning (EØF) nr. 1391/91⁽³⁾ af 27. maj 1991 annulleres for så vidt angår appellanten.
- 2) Subsidiært ophæves den af Retten i Første Instans i de forenede sager T-159/94 og T-160/94 afsagte dom, for så vidt der ikke herved blev truffet bestemmelse om annullation af artikel 2 i Rådets forordning (EØF) nr. 1391/91 af 27. maj 1991 angående endelig opkrævning af de beløb, for hvilke der var stillet sikkerhed i form af midlertidig antidumpingtold, og om annullation af forordningens artikel 2 for appellanternes vedkommende.

- 3) Der træffes bestemmelse om sådanne andre og yderligere foranstaltninger, der måtte være retmæssige og billige.
- 4) Rådet tilpligtes at betale appellanternes omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter:

Appellanten gør gældende, at den af Retten i Første Instans afsagte dom på afgørende punkter strider mod gældende ret og bør ophæves.

For det første var det udtryk for en forkert retsanvendelse, at Retten i Første Instans antog, at patentbeskyttelse alene på eksportørens hjemmemarked er uden betydning i forbindelse med kravet om prissammenlignelighed i artikel 2, stk. 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 2423/88⁽¹⁾, herefter »grundforordningen«. Den almindelige betydning, der i forbindelse med artikel 2, stk. 3, må tillægges ordet »sammenlignelig«, den generelle ordning i henhold til grundforordningen og proceduren med henblik på fastlæggelsen af og sammenligningen mellem den normale værdi og eksportprisen, GATT's regler, amerikansk ret samt målsætningerne med antidumpingordninger og immaterialretten er alle faktorer, der leder til den antagelse, at patentbeskyttelse er et forhold, der har betydning for spørgsmålet om prissammenlignelighed efter artikel 2, stk. 3, og at den normale værdi ikke kan fastlægges på grundlag af de faktiske hjemmemarkedspriser, når disse (men ikke eksportpriserne) er et resultat af en patentbeskyttet afsætning.

For det andet traf Retten i Første Instans afgørelse i strid med gældende ret ved at antage, at Kommissionens manglende fremlæggelse af oplysninger vedrørende dens konklusioner forud for indførelsen af midlertidig told er en mangel, der kan afhjælpes efter indførelsen af den midlertidige told, således at forholdet er uden betydning for gyldigheden af den endelige opkrævning af den midlertidige told. Grundlæggende fællesskabsretlige principper — herunder navnlig princippet om ret til kontradiktion — og Kommissionens praksis i andre tilfælde forudsatte, at Kommissionen før indførelsen af forordningen om midlertidig told gav appellanten oplysninger om afgørende forhold og overvejelser. Kommissionens manglende rettidige meddelelse af disse oplysninger til appellanten var udtryk for en tilsidesættelse af det nævnte grundlæggende princip og for forskelsbehandling. Denne fundamentale krænkelse af appellanternes rettigheder medførte, at forordningen om midlertidig told var ugyldig, og denne mangel ved den midlertidige told kunne ikke afhjælpes og blev ikke afhjulpes ved forordningen om endelig told.

⁽¹⁾ EFT C 291 af 8.11.1991, s. 8.

⁽²⁾ EFT C 291 af 8.11.1991, s. 9.

⁽³⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 1391/91 af 27. maj 1991 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af aspartam med oprindelse i Japan og Amerikas Forenede Stater (EFT L 134 af 29.5.1991, s. 1).

⁽⁴⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 2423/88 af 11. juli 1988 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 209 af 2.8.1988, s. 1).

Sag anlagt den 24. marts 1998 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien

(Sag C-79/98)

(98/C 166/10)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 24. marts 1998 anlagt sag mod Kongeriget Belgien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Götz zur Hausen, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagnercentret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Kongeriget Belgien har undladt at opfylde sine forpligtelser i henhold til Kommissionens direktiv 94/69/EF af 19. december 1994 om enogtyvende tilpasning til den tekniske udvikling af Rådets direktiv 67/548/EF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om klassificering, emballering og etikettering af farlige stoffer⁽¹⁾, idet det ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv.
2. Kongeriget Belgien tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Søagsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Søagsmålsgrundene og de væsentligste argumenter er de samme som i sag C-66/98⁽²⁾; fristen for gennemførelse af direktivet udløb den 1. september 1996.

⁽¹⁾ EFT L 381 af 31.12.1994, s. 1.

⁽²⁾ EFT C 137 af 2.5.1998, s. 12.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 18. marts 1998 af Sø- og Handelsretten i sagen 3Com Corporation mod Bluecom Danmark A/S og KISS Nordic A/S

(Sag C-80/98)

(98/C 166/11)

Ved kendelse afsagt den 18. marts 1998, indgået til Domstolens Justitskontor den 25. marts 1998, har Sø- og Handelsretten i sagen 3Com Corporation mod Bluecom Danmark A/S og KISS Nordic A/S forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Følger det af Rådets første direktiv af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning

om varemærker (89/104/EØF ⁽¹⁾ »varemærkedirektivet«) artikel 7, stk. 1, at medlemsstaterne er afskåret fra at indføre/opretholde en retsstilling, hvorefter der indtræder varemærkeretlig konsumtion, når varemærket er markedsført uden for Fællesskabet under dette mærke?

⁽¹⁾ EFT L 40 af 11.2.1989, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 31. juli 1997 af Divisional Court, Queen's Bench Division, i sagen The Queen mod The Licensing Authority Established by the Medicines Act 1968 (repræsenteret af The Medicines Control Agency), ex parte:

1) Rhône-Poulenc Rorer Ltd, 2) May & Baker Ltd.

(Sag C-94/98)

(98/C 166/12)

Ved kendelse afsagt den 31. juli 1997, indgået til Domstolens Justitskontor den 1. april 1998, har Divisional Court, Queen's Bench Division, i sagen The Queen mod The Licensing Authority Established by the Medicines Act 1968 (repræsenteret af The Medicines Control Agency), ex parte: 1) Rhône-Poulenc Rorer Ltd, 2) May & Baker Ltd, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1) I et tilfælde, hvor lægemiddel Z søges indført fra medlemsstat A til medlemsstat B, kan den person, som ønsker at markedsføre det indførte produkt i medlemsstat B, ansøge om og opnå en markedsføringstilladelse fra denne medlemsstats kompetente myndighed uden at opfylde kravene i Rådets direktiv 65/65/EØF ⁽¹⁾ (som ændret), såfremt:

- (i) der for lægemidlet X er opnået en markedsføringstilladelse i medlemsstat A og lægemidlet var omfattet af markedsføringstilladelse, som ikke længere var gyldig i medlemsstat B; og
- (ii) lægemiddel X indeholder samme virksomme stoffer og har samme terapeutiske virkning som lægemidlet Y, men ikke fremstilles i henhold til samme fremstillingsforskrift som lægemidlet Y; og
- (iii) der for lægemidlet Y er opnået en markedsføringstilladelse i medlemsstat B, men lægemidlet ikke er omfattet af nogen markedsføringstilladelse i medlemsstat A; og
- (iv) markedsføringstilladelserne angivet under (i) og (iii) blev udstedt til forskellige medlemmer af samme selskabsgruppe, og producenterne af lægemidlerne X og Y også er medlemmer af denne selskabsgruppe; og
- (v) selskaber inden for samme gruppe i deres egenkab af indehavere af markedsføringstilladelse for

lægemidlet X fortsat fremstiller og markedsfører lægemidlet X i andre medlemsstater end medlemsstat B?

2) I hvilket omfang er det relevant for besvarelsen af spørgsmål 1), at:

- (i) markedsføringstilladelsen for lægemidlet X ikke længere var gyldig i medlemsstat B, fordi den person, den er udstedt til, frivilligt opgav tilladelsen; og/eller
- (ii) fremstillingsforskriften for lægemidlet Y blev udviklet og iværksat for at forbedre den offentlige sundhed, hvilket lægemidlet X (fremstillet i henhold til en anden fremstillingsforskrift) ikke er i stand til; og/eller
- (iii) denne forbedring af den offentlige sundhed ikke kan opnås, såfremt lægemidlet X og Y samtidigt afsættes på markedet i medlemsstat B; og/eller
- (iv) forskellene mellem fremstillingsforskriften for lægemidlet X og lægemiddel Y er så væsentlige, at ingen af lægemidlerne retsmæssigt kan markedsføres under hinandens markedsføringstilladelse; og/eller
- (v) den kompetente myndighed råder over alle de relevante oplysninger i henhold til direktiv 65/65/EØF med hensyn til såvel lægemidlet X som Y; og/eller
- (vi) den kompetente myndighed finder, at forbud mod indførsel af lægemiddel X fra medlemsstat A vil bevirke en opdeling af markedet; og/eller
- (vii) den kompetente myndighed finder, at der ikke foreligger noget af EF-traktatens artikel 36 omfattet hensyn, som kan berettiggte et forbud mod indførsel og salg af lægemiddel X?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 65/65/EØF af 26.1.1965 om tilnærmelse af Lovgivning om Medicinske Specialiteter (EFT 1965-1966, s. 17).

Appel iværksat den 3. april 1998 af SA Edouard Dubois et Fils til prøvelse af dom afsagt den 29. januar 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-113/96, SA Edouard Dubois et Fils mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-95/98 P)

(98/C 166/13)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 3. april 1998 iværksat appel af SA Edouard Dubois et Fils

ved Pierre Ricard, advokat med møderet for Frankrigs Conseil d'État og Frankrigs Cour de cassation, og ved advokat Alain Crosson de Cormier, Paris, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Marc Feiler, 67, rue Ermesinde, til prøvelse af dom afsagt den 29. januar 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-113/96, SA Edouard Dubois et Fils mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- Den af Retten i Første Instans afsagte dom ophæves med alle retsfølger heraf.
- Det fastslås, at de indstævnte er ansvarlige i traktatens artikel 215, stk. 2's forstand, for den skade, som de har forvoldt gennem indvirkningen på appellants virksomhed som autoriseret speditør.
- De indstævnte tilpligtes in solidum til at betale appellanten en erstatning for denne skade på 112 393 702 FF.
- De indstævnte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter:

Med hensyn til det objektive ansvar har Retten med urette antaget, at årsagen til skaden er den europæiske fælles akt og den heraf følgende oprettelse af et område uden indre grænser. Ved denne lejlighed er der opstået nye forpligtelser til at handle for fællesskabsinstitutionerne, bl.a. med hensyn til indførelse af kompensationsforanstaltninger for at fremme tilpasningen af erhvervet som autoriseret speditør.

Hvad angår culpaansvaret har Retten med urette antaget, at der ikke påhviler institutionerne nogen retlig forpligtelse til at handle, og at undladelsen af at træffe passende foranstaltninger derfor ikke kunne pådrage Fællesskabet ansvar. Institutionerne har nemlig besluttet at gribe ind ved at udstede Rådets forordning (EØF) nr. 3904/92 af 17. december 1992 om tilpasning af erhvervet som toldklarerer og speditør til det indre marked ⁽¹⁾. Denne handling fra institutionernes side er imidlertid meget mangelfuld og utilstrækkelig. Retten har ligeledes med urette antaget, at der under alle omstændigheder ikke er sket en tilsidesættelse af en højere retsregel til beskyttelse af borgerne. Der er nemlig sket en tilsidesættelse af velerhvervede rettigheder, da erhvervet som speditør er blevet anerkendt af fællesskabslovgivningen.

⁽¹⁾ EFT L 394 af 31.12.1992, s. 1.

Sag anlagt den 3. april 1998 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik

(Sag C-96/98)

(98/C 166/14)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 3. april 1998 anlagt sag mod Den Franske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Paolo Stancanelli, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og national ekspert placeret ved samme tjeneste Olivier Couvert-Castera, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagnercentret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4 i direktiv 79/409/EØF ⁽¹⁾, idet den hverken har truffet de særlige foranstaltninger, der er nødvendige for at beskytte fugles levesteder i området le Marais Poitevin, eller de foranstaltninger, der er egnede for at undgå en forringelse af disse levesteder.
- Den Franske Republik tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Efter artikel 4, stk. 1 og 2, i Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle skal de områder, som er bedst egnede til beskyttelse af levestederne for de af direktivet omfattede fuglearter, udlægges som særligt beskyttede områder (SBO). Efter samme artikels stk. 4 skal der træffes egnede foranstaltninger for at undgå forringelse af fuglenes levesteder i de beskyttede områder. Sidstnævnte forpligtelse vedrører ifølge Domstolens praksis ⁽²⁾ ikke blot de områder, der faktisk er udlagt som SBO, men også områder, som burde have været udlagt som SBO.

Det område i le Marais Poitevin, der er udlagt som SBO, er ikke stort nok. For tiden er et areal på 29 790 hektar udlagt. Dette er sket for sent, i flere omgange og efter 1991. Efter de mest relevante foreliggende videnskabelige oplysninger, nemlig den af den franske miljøminister i 1994 offentliggjorte fortegnelser over vigtige fuglebeskyttelsesområder (ZIOC), har 77 980 hektar de objektive karakteristika, der kan begrunde en udlægning som SBO. Utilstrækkeligheden af de foranstaltninger, hvorved det skal undgås, at levestederne forringes, følger af mangelen på egnede beskyttelsesforanstaltninger og af beskadigelser og forstyrrelser af de naturlige levesteder. Der er navnlig tale om, at de naturlige engdrag forsvinder, idet de opdyr-

kes, og om de forstyrrelser, som motorvejs- og andre vejprojekter vil kunne medføre.

(¹) EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1.

(²) Dom af 2.8.1993, sag C-355/90, Kommissionen mod Spanien (Sml. s. 4221).

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved skrivelse af 25. marts 1998 af Pargas tingsrätt i sagen Peter Jägerskiöld mod Torolf Gustafsson

(Sag C-97/98)

(98/C 166/15)

Ved skrivelse af 25. marts 1998, indgået til Domstolens Justitskontor den 6. april 1998, har Pargas tingsrätt i sagen Peter Jägerskiöld mod Torolf Gustafsson forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- Er retten til fiskeri eller tilladelse til spinnefiskeri varer i overensstemmelse med dommen i sag 7/68, Kommissionen mod Italien, Sml. 1965-1968, s. 541?
- Udgør ændringen af den finske lov om fiskeri (1045/1996) en hindring for varernes frie bevægelighed efter de kriterier, som er fastsat i dommen i sag 8/74, Dassonville, Sml. 1974, s. 837?
- Udgør lystfiskernes rekreative interesse et anerkendelsesværdigt hensyn i henhold til EF-traktatens artikel 36?
- Er der i nærværende sag tale om landbrugsprodukter i den forstand, hvori udtrykket anvendes i Rom-traktatens artikel 37, stk. 4?
- Er den nævnte retsregel umiddelbart anvendelig i overensstemmelse med dommen i sag 6/64, Costa mod ENEL (¹)?
- Er landmændenes interesser blevet varetaget i tilstrækkeligt omfang?
- Strider ændringen af den finske lov om fiskeri (1045/1996), for så vidt angår spinnefiskeri, således mod reglerne om varers frie bevægelighed (eller om fri udveksling af tjenesteydelser) i henhold til EF-traktaten?

(¹) EFT 1964, s. 614.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 31. juli 1997 af High Court of Justice, Queen's Bench Division, i sagen Commissioners of Customs and Excise mod Midland Bank PLC

(Sag C-98/98)

(98/C 166/16)

Ved kendelse afsagt den 31. juli 1997, indgået til Domstolens Justitskontor den 3. april 1998, har High Court of Justice, Queen's Bench Division, i sagen Commissioners of Customs and Excise mod Midland Bank PLC forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Idet der henvises til de faktiske omstændigheder i nærværende sag, anmodes om en besvarelse af følgende spørgsmål om, hvorledes Rådets direktiv 67/227/EØF (¹) af 11. april 1967, navnlig artikel 2, og Rådets direktiv 77/388/EØF (²) af 17. maj 1977, navnlig artikel 17, stk. 2, 3 og 5, skal fortolkes:

- 1) Skal der påvises en direkte og umiddelbar forbindelse mellem en bestemt indgående ydelse til en afgiftspligtig person, der handler i denne egenskab, og en bestemt transaktion eller bestemte transaktioner, der gennemføres af denne person, for at
 - a) der kan antages at bestå en ret til at fradrage den afgift, der påhviler den indgående ydelse?
 - b) fastslå en sådan rets omfang?
- 2) Såfremt spørgsmål 1), litra a) eller b), besvares bekræftende: Hvad er indholdet af den direkte og umiddelbare forbindelse? Såfremt en afgiftspligtig person både udfører transaktioner, der giver ret til fradrag af moms, og transaktioner, der ikke giver ret hertil, spørges navnlig:
 - a) Er kriteriet for fastsættelse af det beløb i indgående afgift, der kan fradrages, forskelligt i henholdsvis artikel 17, stk. 2, 3 og 5 (og i bekræftende fald, i hvilke henseender er det forskelligt)?
 - b) Er en sådan person berettiget til at fradrage hele den indgående afgift, der er pålagt en indgående ydelse, når henses til, at den indgående ydelse blev anvendt som følge af udførelsen af en transaktion, der er omfattet af artikel 17, stk. 2, eller af artikel 17, stk. 3, navnlig artikel 17, stk. 3, litra c)?
- 3) Såfremt spørgsmål 1, litra a), eller b), besvares benægtende:
 - a) Hvilken forbindelse skal påvises?
 - b) Såfremt en afgiftspligtig person både udfører transaktioner, der giver ret til fradrag af moms, og transaktioner, der ikke giver ret hertil:

- i) Er kriteriet for fastsættelse af det beløb i indgående afgift, der kan fradrages, forskelligt i henholdsvis artikel 17, stk. 2, 3 og 5 (og i bekræftende fald, i hvilke henseender er det forskelligt)?
- ii) Er en sådan person berettiget til at fradrage hele den indgående afgift, der er pålagt en indgående ydelse, når henses til, at den indgående ydelse blev anvendt som følge af udførelsen af en transaktion, der er omfattet af artikel 17, stk. 3, litra c)?

(¹) Rådets første direktiv 67/227/EØF af 11.4.1967 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter (EFT 71 af 14.4.1967, s. 1301).

(²) Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17.5.1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT L 145 af 13.6.1977, s. 1).

Appel iværksat den 14. april 1998 af Smanor SA, Hubert og Monique Ségaud til prøvelse af kendelse afsagt den 16. februar 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-182/97, Smanor SA, Hubert og Monique Ségaud mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-103/98 P)

(98/C 166/17)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 14. april 1998 iværksat appel af Smanor SA, Hubert og Monique Ségaud ved advokat Laurence Roques, Val de Marne, og med valgt adresse i Créteil, 9, rue du Général de Larminat, til prøvelse af kendelse afsagt den 16. februar 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-182/97, Smanor SA, Hubert og Monique Ségaud mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- at det fastslås, at Rettens kendelse af 16. februar 1998 indeholder en åbenbar fejlurdering
- at det fastslås, at Kommissionen har foretaget en åbenbar fejlurdering i sin skrivelse af 21. maj 1997
- at sagsøgerne gives medhold i deres påstande angående udleveringen af akter i Smanor-sagen fra den franske administrations arkiver til Kommissionens tjenestegrene og til Domstolen, med henblik på at kunne fremlægge samtlige beviser i sagen efter princippet om »fighting at arm's length«.

Anbringender og væsentligste argumenter:

- Overtrædelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.
- Overtrædelse af princippet om »fighting at arm's length« ved udelukkelse af bevismidler.
- Overtrædelse af princippet om ligebehandling, som forbyder forskelsbehandling af sammenlignelige situationer eller ens behandling af forskellige situationer.
- Overtrædelse af retspraksis efter fællesskabsretten.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 24. marts 1998 af Tribunal administratif de Dijon (1. afdeling) i sagen Société CRT France International mod Directeur régional des impôts de Bourgogne

(Sag C-109/98)

(98/C 166/18)

Ved dom afsagt den 24. marts 1998, indgået til Domstolens Justitskontor den 15. april 1998, har Tribunal administratif de Dijon (1. afdeling), i sagen Société CRT France International mod Directeur régional des impôts de Bourgogne forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Er bestemmelserne i artikel 9, 12, og 95 i traktaten af 25. marts 1957 om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab til hinder for, at de nationale myndigheder pålægger producerer, importører og personer, som i Frankrig leverer CB-radioer en afgiftsordning, som er beskrevet i artikel 302a X i lov om skatter og afgifter?

Slettelse af sag C-50/97 (¹)

(98/C 166/19)

Ved kendelse af 14. oktober 1997 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-50/97, Jan Blauw m.fl. mod Gavema BV (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Arrondissementsrechtbank, Almelo), skal slettes af registret.

(¹) EFT C 94 af 22.3.1997.

Slettelse af sag C-251/96 ⁽¹⁾

(98/C 166/20)

Ved kendelse af 29. oktober 1997 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-251/96, straffesag mod Giuseppe Cordella (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Pretura circondariale di Rovigo), skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT C 294 af 5.10.1996.

Slettelse af sag C-305/95 ⁽¹⁾

(98/C 166/24)

Ved kendelse af 29. januar 1998 har formanden for Sjette Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-305/95 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Cour du travail de Mons), Université catholique de Louvain mod Francine Plapied og Danielle Gallez, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT C 299 af 11.11.1995.

Slettelse af sag C-224/96 ⁽¹⁾

(98/C 166/21)

Ved kendelse af 13. november 1997 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-224/96, Promotion Léopold SA mod Europa-Parlamentet, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT C 269 af 14.9.1996.

Slettelse af sag C-325/97 ⁽¹⁾

(98/C 166/25)

Ved kendelse af 11. februar 1998 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-325/97, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT C 331 af 1.11.1997.

Slettelse af sag C-91/97 ⁽¹⁾

(98/C 166/22)

Ved kendelse af 27. januar 1998 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-91/97 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundessozialgericht), Arif Altiney mod Bundesanstalt für Arbeit, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT C 131 af 26.4.1997.

Slettelse af sag C-238/97 ⁽¹⁾

(98/C 166/26)

Ved kendelse af 18. februar 1998 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-238/97, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT C 252 af 16.8.1997.

Slettelse af sag C-142/97 ⁽¹⁾

(98/C 166/23)

Ved kendelse af 27. januar 1998 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-142/97, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT C 181 af 14.6.1997.

Slettelse af sag C-146/96 ⁽¹⁾

(98/C 166/27)

Ved kendelse af 3. marts 1998 har formanden for Sjette Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers domstol besluttet, at sag C-146/96, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT C 197 af 6.7.1996.

Slettelse af sag C-56/97 ⁽¹⁾
(98/C 166/28)

Ved kendelse af 6. marts 1998 har formanden for Sjette Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-56/97, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT C 108 af 5.4.1997.

Slettelse af sag C-352/97 ⁽¹⁾
(98/C 166/32)

Ved kendelse af 23. marts 1998 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-352/97, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT C 357 af 22.11.1997.

Slettelse af sag C-339/95 ⁽¹⁾
(98/C 166/29)

Ved kendelse af 11. marts 1998 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-339/95 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra High Court of Justice, Queen's Bench Division, Commercial Court), Compagnia di Navigazione Marittima m.fl. mod Compagnie Maritime Belge m.fl., skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT C 351 af 30.12.1995.

Slettelse af sag C-353/97 ⁽¹⁾
(98/C 166/33)

Ved kendelse af 23. marts 1998 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-353/97, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT C 357 af 22.11.1997.

Slettelse af sag C-310/96 ⁽¹⁾
(98/C 166/30)

Ved kendelse af 11. marts 1998 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-310/96, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT C 354 af 23.11.1996.

Slettelse af sag C-101/97 ⁽¹⁾
(98/C 166/34)

Ved kendelse af 26. marts 1998 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-101/97, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT C 142 af 10.5.1997.

Slettelse af sag C-264/97 ⁽¹⁾
(98/C 166/31)

Ved kendelse af 20. marts 1998 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-264/97 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal amministrativo, Sardegna), Società Appia Srl mod Comune di Cagliari og Società Cagliari Calcio SpA, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT C 271 af 6.9.1997.

Slettelse af sag C-286/96 ⁽¹⁾
(98/C 166/35)

Ved kendelse af 30. marts 1998 har formanden for Femte Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-286/96, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT C 294 af 5.10.1996.

RETTEEN I FØRSTE INSTANS

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 31. marts 1998

i sag T-129/96, Preussag Stahl AG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(Statsstøtte til jern- og stålsektoren — anmeldelse af en påtænkt støtteforanstaltning — bortfald af de relevante bestemmelser i EKSF-kodeksen — gennemførelse af støtteprojektet — beslutning om støttens uforenelighed og pålæg om tilbagebetaling — berettiget forventning)

(98/C 166/36)

(Processprog: tysk)

I sag T-129/96, Preussag Stahl AG, med hjemsted i Salzgitter (Tyskland), ved advokat Jochim Sedemund, Berlin, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Aloyse May, 31, Grand-rue, støttet af Forbundsrepublikken Tyskland (befuldmægtigede: Ernst Röder, Bernd Kloke, Holger Wisel og Oliver Axster) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: Dimitris Triantafyllou og Paul Nemitz), angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning 96/544/EKSF af 29. maj 1996 om statsstøtte til Walzwerk Ilseburg GmbH (EFT L 233 af 14.9.1996, s. 24), har Retten (Tredje Udvidede Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, V. Tiili, og dommerne C. P. Briët, K. Lenaerts, A. Potocki og J. D. Cooke; justitssekretær: fuldmægtig A. Mair, den 31. marts 1998 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.*
- 2) *Sagsøgeren betaler sine egne og Kommissionens omkostninger.*
- 3) *Forbundsrepublikken Tyskland betaler sine egne omkostninger.*

⁽¹⁾ EFT C 318 af 26.10.1996.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 2. april 1998

i sag T-86/97, Réa Apostolidis mod De Europæiske Fællesskabers Domstol ⁽¹⁾

(Tjenestemænd — suspension af forfremmelsesproceduren — disciplinærsag)

(98/C 166/37)

(Processprog: fransk)

I sag T-86/97, Réa Apostolidis, tjenestemand ved De Europæiske Fællesskabers Domstol, bosat i Bereldange (Luxem-

bourg), først ved Alain Levy, Paris, dernæst ved advokat Jean-Noël Louis, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Fiduciaire Myson SARL, 30, rue de Cessange, mod De Europæiske Fællesskabers Domstol (befuldmægtiget: Timothy Millet og Aloyse May), angående en påstand om annullation af Domstolens afgørelse af 11. juli 1996 om at suspendere proceduren for besættelse af en af de tre stillinger, der blev opslået ledige ved stillingsopslag CJ 91/95, som stadfæstet ved den udtrykkelige afvisning af 10. december 1996 på den af sagsøgeren indgivne klage over den første afgørelse, samt en påstand om destruktion af en såkaldt parallel aktsamling og om erstatning på 1 000 000 BFR for ikke-økonomisk skade, har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Lindh, og dommerne K. Lenaerts og J. D. Cooke; justitssekretær: fuldmægtig A. Mair, den 2. april 1998 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *De Europæiske Fællesskabers Domstol frifindes.*
- 2) *Hver part bærer sine omkostninger.*

⁽¹⁾ EFT C 181 af 14.6.1997.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 24. marts 1998

i sag T-175/94 (92), International Procurement Services SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾*(Fastsættelse af udgifter)*

(98/C 166/38)

(Processprog: fransk)

I sag T-175/94 (92), International Procurement Services SA, Bruxelles, ved advokat Peter De Troyer, Audenarde, og advokat Lydie Lorang, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg hos sidstnævnte, 6, rue Heine, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: Etienne Lasnet), angående en begæring om fastsættelse af udgifter, indgivet efter Rettens dom af 11. juli 1996 i sag T-175/94, International Procurement Services mod Kommissionen, Sml. II, s. 729, har Retten (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J. Azizi, og dommerne R. García-Valdecasas og M. Jaeger; justitssekretær: H. Jung, den 24. marts 1998 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

De udgifter, som International Procurement Services SA skal erstatte Kommissionen, fastsættes til i alt 50 000 FF.

(¹) EFT C 174 af 25.6.1994.

Sag anlagt den 15. december 1997 af Hermínia Fernanda dos Santos Morais Antas mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-316/97)

(98/C 166/39)

(Processprog: portugisisk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 15. december 1997 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Hermínia Fernanda dos Santos Morais Antas, Vila Nova de Gaia, ved advokaterne Cristina Ferreira, Francisco Espregueira Mendes, Teresa Fonseca og Rui Guimarães Lopes, Porto.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Rådet og Kommissionen er solidarisk ansvarlige i henhold til EF-traktatens artikel 215 og 178 for den skade, som sagsøgeren har lidt, fordi der ikke er blevet anvendt de nødvendige overgangs- og tilpasningsforanstaltninger i den sektor, som sagsøgeren tilhører;
- Rådet og Kommissionen tilpligtes in solidum at betale 3 126 768 PTE i erstatning for den ovennævnte skade, med rente 10% efter loven fra sagens anlæg til betaling sker;
- Rådet og Kommissionen tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren var fra den 31. december 1992 ansat som speditør i toldregionen Porto. Hun hævder at have lidt et usædvanligt, særligt og direkte tab som følge af den gradvise gennemførelse af det indre marked i henhold til den europæiske fælles akt. Hun har herved anført, at med henblik på nærværende søgsmål skyldes skaden ikke fællesakten som sådan, men den omstændighed, at fællesskabsinstitutionerne ikke har opfyldt deres handleforpligtelse i henhold til den europæiske fælles akt, navnlig til at træffe passende udlignings- og overgangsforanstaltninger med henblik på at tilpasse de autoriserede speditørers erhverv til den nye fællesskabsrealitet.

Ifølge sagsøgeren har Fællesskabet, fordi dets aktioner klart har været inadækvate og utilstrækkelige, tilsidesat de almindelige principper om ligebehandling, beskyttelse af den berettigede forventning, retssikkerhed, proportionalitet og om forbud mod forskelsbehandling.

Ifølge sagsøgeren er det udtryk for en fuldstændig misken-delse af situationen i Portugal kun at ville træffe visse foranstaltninger, som fuldt ud er i uoverensstemmelse med denne situation. Ved ikke at tage hensyn til de særlige forhold for portugisiske speditører har Fællesskabet handlet således, at de skader, som de har lidt, ikke er blevet afhjulpet på samme måde som i landene i Nordeuropa, gennem en mere fleksibel ordning. Når henses til vilkårene for udøvelsen af deres virksomhed som speditører, der klart adskiller sig fra vilkårene for portugisiske speditører, har speditørerne i Nordeuropa haft en fuld adgang til visse af de gennemførte aktioner og har således opnået en konkurrencefordel på markedet gennem de fællesskabsmidler, som de har kunnet gøre brug af.

Desuden har Fællesskabet ved at kræve, at sagsøgeren skulle opretholde sin faglige organisation med henblik på at udøve sine funktioner indtil den 31. december 1992, ikke gjort det muligt for sagsøgeren at nedlægge eller omlægge denne organisation rettidigt under hensyn til situationen på enhedsmarkedet; Fællesskabet har desuden »underbygget« visse forhåbninger hos sagsøgeren om, at denne lidet glørværdige indsats ville blive »belønnet«.

Sagsøgeren har afsluttende anført, at selv om det er ubestrideligt, at fællesakten konkretiserer en højere fællesskabsinteresse, kan dette ikke begrunde, at man pålægger de autoriserede speditører, herunder sagsøgeren, skader, som ubestrideligt er usædvanlige og særlige, uden at foreskrive overgangs- og tilpasningsforanstaltninger, som måtte anses for tilstrækkelige.

Sag anlagt den 15. december 1997 af David Manuel de Abreu m.fl. mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-317/97 — T-508/97)

(98/C 166/40)

(Processprog: portugisisk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 15. december 1997 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af David Manuel de Abreu m.fl., Portugal, ved advokaterne Cristina Ferreira, Francisco Espregueira Mendes, Teresa Fonseca og Rui Guimarães Lopes, Porto.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Rådet og Kommissionen er solidarisk ansvarlige i henhold til EF-traktatens artikel 215 og 178 for den skade, som sagsøgerne har lidt, fordi der ikke er blevet anvendt de nødvendige overgangs- og tilpasningsforanstaltninger i den sektor, som sagsøgerne tilhører;
- Rådet og Kommissionen tilpligtes in solidum at betale erstatning for den ovennævnte skade, med rente 10 % efter loven fra sagens anlæg til betaling sker;
- Rådet og Kommissionen tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter svarer til de i sag T-316/97, Hermínia Fernanda dos Santos Morais Antas mod Rådet og Kommissionen, anførte.

Sag anlagt den 15. december 1997 af Maria de Lurdes Esteves Afonso og Ana Paula Afonso Lourenço de Oliveira m.fl. mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-509/97 — T-517/97)

(98/C 166/41)

(Processprog: portugisisk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 15. december 1997 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Maria de Lurdes Esteves Afonso og Ana Paula Afonso Lourenço de Oliveira m.fl., Portugal, ved advokaterne Cristina Ferreira, Francisco Espregueira Mendes, Teresa Fonseca og Rui Guimarães Lopes, Porto.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Rådet og Kommissionen er solidarisk ansvarlige i henhold til EF-traktatens artikel 215 og 178 for den skade, som sagsøgerne har lidt, fordi der ikke er blevet anvendt de nødvendige overgangs- og tilpasningsforanstaltninger i den sektor, som sagsøgerne tilhører;
- Rådet og Kommissionen tilpligtes in solidum at betale erstatning for den ovennævnte skade;
- Rådet og Kommissionen tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter svarer til de i sag T-316/97, Hermínia Fernanda dos Santos Morais Antas mod Rådet og Kommissionen, anførte.

Sag anlagt den 15. december 1997 af Fernando Eugénio de Abreu m.fl. mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-518/97 — T-564/97)

(98/C 166/42)

(Processprog: portugisisk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 15. december 1997 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Fernando Eugénio de Abreu m.fl., Portugal, ved advokaterne Cristina Ferreira, Francisco Espregueira Mendes, Teresa Fonseca og Rui Guimarães Lopes, Porto.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Rådet og Kommissionen er solidarisk ansvarlige i henhold til EF-traktatens artikel 215 og 178 for den skade, som sagsøgerne har lidt, fordi der ikke er blevet anvendt de nødvendige overgangs- og tilpasningsforanstaltninger i den sektor, som sagsøgerne tilhører;
- Rådet og Kommissionen tilpligtes in solidum at betale erstatning for den ovennævnte skade, med rente 10 % efter loven fra sagens anlæg til betaling sker;
- Rådet og Kommissionen tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter svarer til de i sag T-316/97, Hermínia Fernanda dos Santos Morais Antas mod Rådet og Kommissionen, anførte.

Sag anlagt den 15. december 1997 af João Luís de Sousa Abreu m.fl. mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-565/97 — T-595/97)

(98/C 166/43)

(Processprog: portugisisk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 15. december 1997 anlagt sag mod Rådet for Den

Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af João Luís de Sousa Abreu m.fl., Portugal, ved advokaterne Cristina Ferreira, Francisco Espregueira Mendes, Teresa Fonseca og Rui Guimarães Lopes, Porto.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Rådet og Kommissionen er solidarisk ansvarlige i henhold til EF-traktatens artikel 215 og 178 for den skade, som sagsøgerne har lidt, fordi der ikke er blevet anvendt de nødvendige overgangs- og tilpasningsforanstaltninger i den sektor, som sagsøgerne tilhører;
- Rådet og Kommissionen tilpligtes in solidum at betale erstatning for den ovennævnte skade, med rente 10 % efter loven fra sagens anlæg til betaling sker;
- Rådet og Kommissionen tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter svarer til de i sag T-316/97, Hermínia Fernanda dos Santos Morais Antas mod Rådet og Kommissionen, anførte.

Sag anlagt den 11. marts 1998 af Krupp Thyssen Stainless GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-45/98)

(98/C 166/44)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 11. marts 1998 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Krupp Thyssen Stainless GmbH, Bochum (Forbundsrepublikken Tyskland), ved advokaterne Dr. Otfried Lieberknecht, Karlheinz Moos-ecker og Dr. Martin Klusmann, advokatkontoret Bruckhaus Westrick Heller Löber, Düsseldorf (Forbundsrepublikken Tyskland), og med valgt adresse i Luxembourg hos Dr. Axel Bonn, advokatkontoret Bonn & Schmitt, 7, Val Ste Croix.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Sagsøgtes beslutning af 21. januar 1998, som ændret ved sagsøgtes beslutning af 2. februar 1998, der blev meddelt sagsøgeren den 6. februar 1998, om samordnet praksis blandt europæiske producenter af specialstål med hensyn til legeringstillæg annulleres, for så vidt den berører sagsøgeren,

- subsidiært ophæves den bøde, der pålægges sagsøgeren i beslutningens artikel 2, ligesom beslutningens artikel 4 sammenholdt med artikel 1 annulleres,
- mere subsidiært nedsættes den bøde, der pålægges sagsøgeren i beslutningens artikel 2, ligesom beslutningens artikel 4 sammenholdt med artikel 1 annulleres, og
- sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Med den anfægtede beslutning, der bl.a. er rettet til sagsøgeren, fastslog Kommissionen, at sagsøgeren foruden andre europæiske specialstålproducenter efter et møde i Madrid i december 1993 har tilsidesat EKSF-traktatens artikel 65, stk. 1, ved en samordnet ændring af referenceværdierne i formlen for beregning af legeringstillægget (LT-formlen) og ved at anvende denne ændring (beslutningens artikel 1). Efter Kommissionens opfattelse skulle nævnte fremgangsmåde have tjent til at opnå en prisforhøjelse. På grund af denne tilsidesættelse blev sagsøgeren pålagt en bøde, der blev fastsat til 8 100 000 ECU (beslutningens artikel 2).

Endvidere blev ud over sagsøgeren fire andre deltagende virksomheder pålagt at ophøre med tilsidesættelserne af EKSF-traktatens artikel 65, stk. 1, samt at afholde sig fra gentagelse af de påtalte handlinger eller adfærd og ikke at træffe foranstaltninger med samme virkning (beslutningens artikel 4).

Sagsøgeren anfægter denne bødebeslutning i sin helhed. Selskabet støtter søgsmålet på tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter i EKSF-traktaten og retsnormer til gennemførelse af denne.

Med hensyn til den første søgsmålsgrund (formmangler og faktisk vildfarelse) fremføres følgende argumenter:

- Ingen tilstrækkelig aktindsigt under den indledende undersøgelse;
- ingen indledende undersøgelse med hensyn til Thyssen AG's forretningsområde fladt specialstål;
- mangler ved beslutningstagningen;
- vildfarelse med hensyn til praktiseringen af LT-formlen;
- utilstrækkelig fremstilling af indholdet af et møde, der fandt sted i Madrid mellem forskellige producenter;
- fejlagtig vurdering af praksis med hensyn til prisdannelse;
- fejlagtig accept af de sproglige versioner;

- forvansket oversættelse af bevismidler;
- fejlagtig vurdering af formlens virkninger på priser;
- faktisk fejlbedømmelse af den manglende bestridelse af den samordnede praksis.

Som led i den anden søgsmålsgrund fremføres den fejlagtige retlige vurdering af tilsidesættelsen med følgende argumenter:

- Der er tale om punktvisse tilsidesættelser, ikke om en tilstandsdelikt, samt
- (subsidiært) ingen forlængelse af bødeudmålingen til den periode, hvor sagen verserer.

Som tredje søgsmålsgrund påberåbes fejlagtig udmåling af bøden, og der fremføres følgende argumenter:

- Det er irrelevant, at sagsøgtets retlige argumenter ikke er bestridt;
- manglende hensyntagen til koncernsammenhængen;
- manglende hensyntagen til princippet om beskyttelse af den berettigede forventning;
- bøden er ikke symbolsk;
- manglende hensyntagen til tilsidesættelsens lange varighed;
- sagsøgeren er blevet stillet specielt ugunstigt;
- fejlagtig vurdering af sagsøgerens samarbejde med hensyn til dennes indhold, ligesom
- identiske udmålingskriterier er taget i betragtning flere gange.

Endelig gøres det som led i den fjerde søgsmålsgrund gældende, at bestemmelserne i beslutningens artikel 1 sammenholdt med dens artikel 4 er retsstridige, nærmere bestemt

- bestemmelserne er uden genstand;
- bestemmelsen i beslutningens artikel 1 sammenholdt med dens artikel 4 er ubestemt, ligesom
- bestemmelsen om en fremtidig positiv adfærd har ikke hjemmel i EKSF-traktatens artikel 65.

Sammenfattende er bødebeslutningen derfor i fuldt omfang truffet med urette, og i hvert fald den positive del af beslutningen med hensyn til beslutningens artikel 1 og 4 må annulleres i fuldt omfang, ligesom bødefastsættelsen over for sagsøgeren i beslutningens artikel 2 må nedsættes væsentligt.

Sag anlagt den 1. april 1998 af De Nederlandske Antiller mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-53/98)

(98/C 166/45)

(Processprog: nederlandsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 1. april 1998 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af De Nederlandske Antiller ved advokaterne P. Bos og M. Slotboom, Rotterdam, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat M. Loesch, Rue Goethe 11.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Kommissionens forordning (EF) nr. 2553/97 af 17. december 1997 om udstedelse af importlicenser for visse produkter henhørende under KN-kode 1701, 1702, 1703 og 1704 med AVS-OLT-kumulation af oprindelsen (EFT L 349 af 19.12.1997, s. 26) annulleres;
2. Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren kræver annullation af sukker gennemførelsesforordningen, den forordning, der fastsætter gennemførelsesbestemmelser for import af sukker med AVS-OLT-oprindelseskumulation som bestemt i OLT-afgørelsens artikel 108b.

Sukker gennemførelsesforordningen har til formål, at Fællesskabet skal lægge hindringer i vejen for sukker med oprindelse i først og fremmest De Nederlandske Antiller. Kommissionen har, i strid med fællesskabsretten, begrænset handelsamkvennet mellem De Nederlandske Antiller og Fællesskabet. Disse begrænsninger må ophæves for den resterende del af OLT-afgørelsens gyldighedsperiode. Søgsmålet har endvidere til formål, at de omtalte ulovligheder ikke længere skal forekomme i fremtiden. Endelig bliver en væsentlig »infant industry« i De Nederlandske Antiller, nemlig den sukkerforarbejdende sektor, ved den anfægtede forordning pålagt alvorlige begrænsninger og derfor hårdt ramt.

De søgsmålsgrunde, der er anført mod forordningen, er inkompetence, tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter og tilsidesættelse af traktaten eller af gennemførelsesbestemmelser dertil og/eller tilsidesættelse af almindelige principper i fællesskabsretten, nærmere bestemt at OLT-afgørelsens artikel 101, stk. 1, er retsstridig, at oprindelsesreglerne i OLT-afgørelsens bilag II, afsnit I er retsstridige, og at revisionsafgørelsen, som ligger til grund for gennemførelsesforordningen, er retsstridig, at sukker gennemførelsesforordningen er *ultra vires*, tilsidesættelse af OLT-afgørelsens artikel 234, tilsidesættelse af traktatens artikel 133,

stk. 1, tilsidesættelse af traktatens artikel 132, stk. 1, sammenholdt med OLT-afgørelsens artikel 102, tilsidesættelse af artikel XIII i GATT 1994 og WTO-overenskomsten om procedurer for importtilladelser samt af traktatens artikel 228, stk. 7 og tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet.

Sag anlagt den 1. april 1998 af Aruba mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-54/98)

(98/C 166/46)

(Processprog: nederlandsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 1. april 1998 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Aruba ved advokaterne P. Bos og M. Slotboom, Rotterdam, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat M. Loesch, Rue Goethe 11.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens forordning (EF) nr. 2553/97 af 17. december 1997 om udstedelse af importlicenser for visse produkter henhørende under KN-kode 1701, 1702, 1703 og 1704 med AVS-OLT-kumulation af oprindelsen (EFT L 349 af 19.12.1997, s. 26) annulleres;
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren kræver annullation af sukkergennemførelsesforordningen, den forordning, der fastsætter gennemførelsesbestemmelser for import af sukker med AVS-OLT-oprindelseskumulation som bestemt i OLT-afgørelsens artikel 108b.

Sukker gennemførelsesforordningen har til formål, at Fællesskabet skal lægge hindringer i vejen for sukker med oprindelse i først og fremmest Aruba. Kommissionen har, i strid med fællesskabsretten, begrænset handelssamkvemet mellem Aruba og Fællesskabet. Disse begrænsninger må ophæves for den resterende del af OLT-afgørelsens gyldighedsperiode. Søgsmålet har endvidere til formål, at de omtalte ulovligheder ikke længere skal forekomme i fremtiden. Endelig bliver en væsentlig »infant industry« i Aruba, nemlig den sukkerforarbejdende sektor, ved den anfægtede forordning pålagt alvorlige begrænsninger og derfor hårdt ramt.

De søgsmålsgrunde, der er anført mod forordningen, er inkompetence, tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter

og tilsidesættelse af traktaten eller af gennemførelsesbestemmelser dertil og/eller tilsidesættelse af almindelige principper i fællesskabsretten, nærmere bestemt at OLT-afgørelsens artikel 101, stk. 1, er retsstridig, at oprindelsesreglerne i OLT-afgørelsens bilag II, afsnit I er retsstridige, og at revisionsafgørelsen, som ligger til grund for gennemførelsesforordningen, er retsstridig, at sukkergennemførelsesforordningen er *ultra vires*, tilsidesættelse af OLT-afgørelsens artikel 234, tilsidesættelse af traktatens artikel 133, stk. 1, tilsidesættelse af traktatens artikel 132, stk. 1, sammenholdt med OLT-afgørelsens artikel 102, tilsidesættelse af artikel XIII i GATT 1994 og WTO-overenskomsten om procedurer for importtilladelser samt af traktatens artikel 228, stk. 7 og tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet.

Sag anlagt den 3. april 1998 af VTech Electronics (UK) plc mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-56/98)

(98/C 166/47)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 3. april 1998 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af VTech Electronics (UK) plc ved David Milne og Rupert Baldry, og med valgt adresse i Luxembourg hos Wilson Associates, 9, avenue Guillaume.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens afgørelse af 26.-27. januar 1998 om at udstede en forordning om ændring af toldtarifieringen af et produkt, kendt som »Smart Start Premier«, der importeres af VTech fra Kina, annulleres og/eller den forordning, der vedtages som følge af afgørelsen, annulleres.

- Retten træffer sådanne yderligere foranstaltninger, som den måtte finde hensigtsmæssige, og

- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren er et i Det Forenede Kongerige etableret selskab, der hører under den verdensomspændende koncern VTech Group of Companies. VTech's hovedvirksomhed er salg af elektroniske produkter, herunder særligt »learning pads«, som er elektroniske keyboard-enheder, der er pro-

grammeret med en række aktiviteter for børn. Sagens genstand er Kommissionens afgørelse af 26.-27. januar 1998 (herefter »afgørelsen«) om at udstede en forordning (herefter »forordningen«) om ændring af toldtarifieringen af et produkt, kendt som »Smart Start Premier«, der importeres af VTech fra Kina. Den tilsigtede virkning af forordningen skal være at tarifere Smart Start Premier som »legetøj« og ikke som »spil«.

Sagsøgeren anfører i den forbindelse, at selskabet i denne sag to gange forud for Kommissionens afgørelse med held har påklaget HM Customs and Excise's beslutning om, at visse produkter, der solgtes af selskabet, skulle tariferes som »spil«, til Value Added Tax and Duties Tribunal i Det Forenede Kongerige. På grundlag af disse sagers udfald foretog Gruppen for Told- og Statistiknomenklaturen under Kommissionens Toldkodeksudvalg en vurdering af Smart Start Premier, der er et tilsvarende produkt, som markedsføres af VTech, og erklærede, at den havde til hensigt at udstede forordningen.

Sagsøgeren gør gældende, at Kommissionen ved at træffe afgørelsen har overtrådt EF-traktaten, herunder særligt artikel 28 og 29, samt EF-toldkodeksen og fællesskabsretten, både materielt og med hensyn til fremgangsmåden.

Selskabet har anført, at Kommissionen har henvist til de forklarende bemærkninger til det harmoniserede system som begrundelse for, at produktet i henhold til forordningen skal tariferes som et »pædagogisk legetøj«. Selskabet gør gældende, at disse forklarende bemærkninger ikke er bindende, og at de ikke kan have forrang for den fælles toldtarif og de almindelige fortolkningsregler til denne. For så vidt som Kommissionen har til hensigt at tarifere et produkt i strid med EF-toldkodeksen, vil dette automatisk også indebære, at tolden i henhold til den fælles toldtarif ændres i strid med EF-traktatens artikel 28, som udtrykkeligt bestemmer, at sådanne ændringer kun kan besluttes af Rådet.

Med hensyn til den fremgangsmåde, der er fulgt, gør sagsøgeren følgende forhold gældende:

— Der er ikke i tilstrækkeligt omfang redegjort for begrundelsen for at udstede forordningen.

- Der blev ikke givet sagsøgeren mulighed for at fremkomme med bemærkninger vedrørende forordningen for Nomenklaturudvalget.
- Afgørelsen tilsidesætter i realiteten afgørelserne fra Value Added Tax and Duties Tribunal, der er en ret, der er behørigt konstitueret af Det Forenede Kongerige. Herved krænker den princippet om beskyttelse af berettigede forventninger og retssikkerhedsprincippet.

Slettelse af sag T-7/97 ⁽¹⁾

(98/C 166/48)

(Processprog: fransk)

Ved kendelse af 25. marts 1998 har formanden for Første Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans besluttet, at sag T-7/97, Miguel Vicente-Nuñez mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT C 108 af 5.4.1997.

Slettelse af sag T-170/97 ⁽¹⁾

(98/C 166/49)

(Processprog: fransk)

Ved kendelse af 30. marts 1998 har formanden for Fjerde Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans besluttet, at sag T-170/97, Michaël Tavernier mod De Europæiske Fællesskabers Revisionsret, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT C 7 af 10.1.1998.
